

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

*„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vermalen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”.* DAN. 2: 44.

No. 23. 1 DECEMBER.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	2e Jaargang 1897.
-------------------------------	---	------------------------------------

REDEVOERING door President JOSEPH F. SMITH.

De volgende redevoering werd door President Joseph F. Smith gehouden te Syracuse, Davis County, op Zondag 22 Augustus, 1897.

Ik gevoel mij dezen morgen dankbaar voor het voorrecht, dat wij allen genieten, om op den sabbatdag te zamen te vergaderen en onze gedachten gedurende enkele oogenblikken op onze geestelijke plichten kunnen vestigen. Vanwege den aard der verantwoordelijkheid welke op ons rust, is een groot gedeelte van onzen tijd bestemd om onszelf van de noodigheden des levens te voorzien; en het is slechts bij gelegenheden als deze, dat wij bekwaam zijn om tot zekere mate onze wereldsche zorgen, dagelijksche werkzaamheden en moeilijkheden van ons af te werpen en onze gedachten op sommige dingen te vestigen, welke hooger en belangrijker voor ons zijn, dan de tijdelijke zaken des levens. Ik ben overtuigd, dat het een moeilijke zaak is om menschen het feit duidelijk te maken, dat er iets van meer nut en van meer belang voor ons is dan „brood en boter.” Er zijn vele menschen in de wereld welke rijkdommen en de tijdelijke dingen des levens van grooter belang achten dan eenig ander ding. Als zulk eene gedachte in mij opkomt, dan haast ik mij het feit te herinneren, dat, zoolang als wij in deze wereld leven, ons leven slechts kort is. Mijne eigen ondervindingen overziende, welke slechts zeer kort geweest zijn in vergelijking met die van andere menschen, kan ik zien hoevelen van de bekenden mijner jeugd en van de mannen welke toen verantwoordelijke plaatsen bekleedden, heengegaan zijn en hoe weinigen hunner zijn er tot op heden gebleven. Bijna het grootste aantal mijner vroegere bekenden zijn nu buiten dit gebied van tranen, in eene andere sfeer van handeling. En dit is niet alleen het lot geweest van hen die voorspoedig waren, noch van hen die minder bevoorrecht waren in de tijde-

lijke dingen; dit lot is ten deel gevallen aan grooten en kleinen, geleerden en ongeleerden, van leiders en hen die geleid werden. De aangezichten met welke ik zoozeer bekend was, zijn heengegaan naar de andere zijde; en nu zie ik om mij heen andere geslachten opgroeien — jonge mannen en jonge vrouwen welke in eenige jaren de plaatsen zullen bekleeden welke nu door de leiders van het volk worden ingenomen — wanneer wij op onze beurt zullen zijn heengegaan. Dit bewijst mij, dat de aangelegenheden dezer wereld in vergelijking van weinig belang zijn, in overweging van de groote dingen, welke tot ons zullen komen in de toekomst. Onze levens hier duren slechts eenige jaren. Wanneer een mensch ouder dan 60 jaren wordt, dan gevoelt hij het gewicht des ouderdoms op zich rusten, en zijn geest en lichaam beiden worden ter neder gedrukt door de verantwoordelijkheden en werkzaamheden van zijn leven. Hij begint naar de andere zijde uit te zien en te overwegen, dat zijne dagen minder worden en het spoedig zijn beurt zal zijn om er heen te gaan. Nu, het schijnt mij toe, dat als er iets is, dat aan het verstand de groote belangrijkheid voor zou stellen, om ons zelve toe te bereiden voor die staat, welke de gansche natuur en al de bewijzen der goddelijke macht bewijzen als zijnde onsterfelijk en eeuwig, dan is het het feit, dat ons leven hier zoo kort is, en dat welke uitgebreidheid van macht wij hier ook bezitten, het slechts voor een korten tijd is en wij hebben er geen recht op als zijnde ons deel, maar het is slechts voor dezen tijd geleend. Welke invloed of macht wij ook in deze wereld hebben — goud, zilver, huizen, land, of waarop wij ook onze aandacht vestigen — het is slechts ons deel voor eenige oogenblikken. Dit toont mij en zou dit ieder ontwikkeld mensch doen, dat de aarde en de volheid daarvan aan God behooren en niet aan ons. Onverschillig wat wij van de goederen dezer wereld verzamelen, zoo kunnen wij het slechts korten tijd gebruiken. Spoedig zullen wij er van weggeroepen worden en alles zal aan onze nakomelingen komen of het zal vergaan en verdwijnen. Dan, zeg ik, terwijl het een goed ding is aangename huizen te hebben, en daar het aanmoedigend en bestemd is om onze harten met vreugde en dankbaarheid te vervullen, als wij omringd worden door hetgeen in deze wereld noodig is en waar God beoogt, dat wij al deze zegeningen zullen genieten tot de volle maat onzer behoeften, zoo is er toch iets, dat van meer belang voor ons is, dan tijdelijke dingen. En wat is het? Het is een kennis van de beginselen welke betrekking hebben op het onsterfelijke leven, een kennis van de beginselen welke betrekking hebben op het gouvernement Gods onder de kinderen der menschen, een kennis van die beginselen welke berekend zijn om reine mannen en vrouwen van ons te maken, om ons te verhoogen in de schaal van ontwikkeling, om ons zuiver en edel van verstand te maken en om ons te bewerken, voor anderen juist zoo goed als voor ons zelve te gevoelen.

God heeft de moeite genomen om in deze bedeeeling de vol-

heid van het Evangelie aan ons te openbaren, wat met deze dingen in verband staat, wat de menschen dit beginsel van zelfopoffering leert tot welzijn van anderen en wat ons leert, dat wij ons zelve goed doen, als wij anderen goed doen. Zooals President Cannon zeide, is dit gevoel bijna in de wereld uitgestorven. In deze dagen vindt gij bijna een ieder mensch voor zich en zijne onmiddellijke verwanten strijdende. Als het gebeurt, dat een mensch een gezin heeft, dan zijn al zijne gedachten voor zich en zijn gezin en het kan hem niets schelen hoe hij schatten verkrijgt, als hij die slechts verkrijgt. Te velen in deze wereld zijn zoo zelfzuchtig en onedel in hunne zielen, dat zij zelfs niet eens gewillig zijn voor iemand anders dan voor zichzelf te strijden. Gij vindt vandaag duizenden menschen die, om hunne eigen lusten te bevredigen, honderden zouden verwoesten als het in hunne macht was, terwijl zij hunne hand niet zouden verdraaien om iemand anders op te bouwen, te redden, te zegenen en te troosten. Er zijn er velen die volgens dit beginsel leven. Zij leven schijnbaar voor dat, wat zij kunnen verkrijgen en gebruiken voor hunne eigen lusten en voor de bevrediging hunner eigen begeerten in deze wereld, en zij geven niets om iets anders dat daar buiten is. Wat zal de toestand zijn van zulke menschen, wanneer zij voor den Rechter van de levenden en de dood n zullen staan, om een verslag te geven van de daden in het vleesch gedaan? Zal het niet gezegd worden: „Neem van hem, wat hij schijnt te hebben en geeft het aan hem die heeft”? „Want wie heeft, dien zal gegeven worden, en hij zal overvloediglijk hebben; maar wie niet heeft, van dien zal genomen worden, ook dat hij heeft.” De plicht der menscheid, zooals ik het versta, onder het heilig Evangelie dat wij ontvangen hebben, is te beschermen de onschuld, de deugd, de eer en de rechten van alle mannen en vrouwen zoo najverig als wij dien van ons zouden beschermen. Dat is het groote beginsel, hetwelk ons in dit Evangelie van vrijheid, dat wij in onzen tijd en in ons geslacht van den Heere ontvangen hebben. En als gij van het Priesterschap en de dienstknechten Gods spreekt, dat zij zich het volk trachten ten nutte te maken, op hunne leden en hun verstand ketenen trachten te bevestigen en hen in slavernij te brengen, zoo vraag ik u wat zij gedaan hebben gedurende al den tijd, dat zij voor de zaak van Zion gearbeid hebben? Hebben zij niet getracht de menschen de beginselen van rechtvaardigheid en waarheid te leeren? Hebben zij niet getracht de menschen rein en goddelijk te maken? Hebben zij niet voortdurend de welvaart van het volk, het opbouwen van Zion en de oprichting van het koninkrijk Gods op aarde gezocht? Wat heeft Joseph Smith gedaan gedurende al den tijd dat hij leefde, nadat God Zich aan hem geopenbaard heeft en hij een instrument in Zijne handen werd, om het boek van Mormon en de openbaringen in het boek Leeringen en Verbonden vervat, voort te brengen? Zocht hij de rechten van het volk te vertrappen of hen in hunne voorrechten te verkorten? Zocht hij ketenen van bijgeloof en slavernij op hen te brengen?

Neen! Hij trachtte van hunnen geest alle banden van overlevering en bijgeloof los te maken en hen de reine beginselen van kennis, waarheid en verstand wat van God gekomen is, in te boezemen. Hij leerde het volk juiste beginselen, opdat zij bekwaam zouden zijn zichzelf te regeeren. Hij gaf ons een rede waarom hij zooveel personen met goed gevolg kon besturen, dat hij hun juiste beginselen leerde en daarom konden zij gemakkelijk bestuurd worden. Als gij het volk ware beginselen leert en als zij die gehoorzamen, dan behoeven zij geen heerschers en willen die niet hebben. Er zijn geen heerschers in Zion. Er zijn leeraars, voorbeelden en raadgevers, maar er zijn geen heerschers. Er is niets zoo gevaarlijk, dat ik kan bedenken, als een mensch die tracht een heerscher te worden in het midden van de Heiligen der laatste Dagen. Als een mensch het onderneemt te heerschen, dan is hij op gevaarlijken grond en als hij zich van die neiging niet bekeert dan zal hij zeker vallen. De Heere heeft ons niet geroepen om heerschers in het midden des volks te zijn; Hij heeft ons geroepen om leeraars te zijn, om voorbeelden te zijn, te vermanen, te waarschuwen, te bestraffen, te raden en het volk te leiden in de paden van waarheid en gerechtigheid en tot het volk te zeggen: „Volg ons, zooals wij Christus volgen.” Dat is wat de Heere van Zijne dienstknechten verlangt. En wij zoeken niet banden op de Heiligen der laatste Dagen te bevestigen; maar wij zoeken hen vrij te maken door het doen ontvangen van de waarheid in hunne eigen harten, dat zij vrij van zonde zullen zijn; en als een man vrij is van zonden, dan is hij in waarheid een vrij man, want hij wordt dan een zoon van God en is niet in slavernij van dwaling, duisternis, of van eenig boozen geest, want de vrijheid waarmede God hem omringd heeft, heeft hem in waarheid vrij gemaakt. Daarom behoeft gij niet voor uwe broederen bevreesd te zijn. Als zij u somtijds zelfs in betrekking tot tijdelijke dingen trachten te raden, dan behoeft gij niet voor hen bevreesd te zijn, want wanneer zij zich verwaardigen u in zulke zaken te raden, dan zal het zijn volgens het licht en de wijsheid welke zij van God voor uw welzijn en niet tot uw nadeel hebben ontvangen. Zij zullen u niet raden tot uw nadeel; zij zullen u geen onrecht doen; zij zullen u niet in valstrikken leiden, maar zij zullen u er uit leiden en u bekwaam maken de putten, die voor uwe voeten gegraven zijn, te ontkomen. Zij mogen trachten u los te maken van de banden van listige staatkundige leiders, atheïsten en van de ongeloovigen in God en de waarheid, opdat gij meer volkomen door den geest van het Evangelie van Jezus Christus geleid moogt worden. Gij behoeft niet bevreesd te zijn voor President Wilford Woodruff, gij behoeft niet bevreesd te zijn voor broeder Cannon, noch voor Joseph F. Smith, want wij zijn hier niet om u te benadeelen of u te raden om dat te doen, wat niet recht in de oogen Gods is, noch zijn wij hier gekomen om u te berooven van eenig voorrecht of recht door God bestemd om door u genoten te worden — en Hij heeft bestemd, dat gij alle rechten en voorrechten zult genieten en dat

gij een vrij en het rijkste volk van alle volken op aarde zijn zoudt. (Wordt vervolgd.)

Hoe staan REDE EN VERSTAND in betrekking tot GODSDIENST?

De rede, als het vermogen der ideeën, is het natuurlicht hetwelk wij behoeven, als er van godsdienstige kennis sprake zal zijn, want de godsdienst wendt zich slechts tot redelijke wezens. Ofschoon men niet van verstandelijke godsdienst, wel van zedelijke godsdienst spreekt, zoo heeft toch ook het verstand zijne rechten en dus zijne diensten op godsdienstig gebied.

Onderzoekt de rede het goddelijke, zoo zoekt het verstand het onderzochte te verstaan en het tot het eigendom van onzen geest te verwerken en te bearbeiten. In den Bijbel wordt doorgaans het verstand (als practische werkzaamheid van ons rede-leven) tegelijk genoemd met: wijsheid, tucht, godsvrucht: Spreuken 1 : 2, 10 : 13, 14 : 33, 16 : 21, 17 : 24, Job 28 : 28. „In de vreeze des Heere is wijsheid, het kwade te laten, verstand”. De apostel Paulus vermaant de Christenen: Epheze 5 : 17. Verstandig te worden, „te verstaan, welke de wil des Heeren zij”, zij moesten kinderen worden in de boosheid, niet in het verstand. I Cor. 14 : 20. Zoo vergelijkt Christus hem, die zijne leer volgt met een verstandig man, die zijn huis op een steenrots bouwt. Hij gebiedt ons voorzichtig te zijn als de slangen, zonder valsheid, gelijk de duiven. Hij prijst het in den Schriftgeleerde, dat hij verstandig antwoordde. Marc. 12 : 34 Zoo bidden wij ook om verlichting van ons verstand, als wij het Goddelijk woord wenschen te onderzoeken. Maar op geenerlei wijze is het verstand de maatstaf der godsdienst.

Dit laatste moet gezegd worden, omdat wij er van nature aan bloot staan, met zichzelf te beginnen óf te roemen op eigen kracht, wat God de Heere reeds door den mond der Profeten heeft doen verkondigen in het Oude Testament. Gelukkig zij, die voortdurend hun hulpe en bijstand vragen aan God, ofschoon wij toch, of wij het willen verstaan of niet, toch alle hulp en bijstand moeten ontvangen van den God Isaäcs en Jacobs die ook onze God is.

Wij zeiden daareven reeds, in het O. T., spreekt God door de Profeten: „Het verstand der verstandigen zal ik te niet doen. (Jes. 29 : 14). En Christus zegt: Mattheus 11 : 25. „Ik dank U Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij dit den wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt het den kinderkens geopenbaard. I Cor. 1 : 19.

Het eenzijdig verstand is de bron des ongeloofs, gelijk des bijgeloofs. Het kan zich in zijne eenzijdigheid zoo verwarren, dat het zich alle uitzicht in het oneindige beneemt, of het kan zich in vormen en stellingen zoo bevestigen, dat dit als vroomheid begint te gelden. (Farizeïsme en Sadduceïsme). — Maar ook de

rede (onderscheiden van verstand) kan, door de drogredenen van het verstand verleid, zich over haar eigen wezen verblijden, zoodat zij, hare eigene grenzen loochenende, in idealisme en hoogmoed zich verheft; en tegen die aanmatiging is het woord der Schrift. I Tim. 6 : 20, Col. 2 : 8.

In het algemeen is de zaak der godsdienst niet die van het kennen, het weten, het nasporen. „De vrede Gods gaat alle verstand te boven. Phil 4 : 7. Die het meest van de godsdienst kennen, die het scherpzinnigst over haar nadenken, zijn nog daarom de vroomsten niet.

Zoo stelt de H. S. de zaak ook voor. Zij dringt op kennis aan, want dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen, waarachtigen God en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt. (Joh. 17 : 3). Het woord Gods heet een licht op ons pad, en Christus zelf wordt het licht genoemd: maar toch komt het ook bij haar aan, op het wandelen op den rechten weg. „Indien gij deze dingen weet,” zegt Christus, „zalig, zoo gij ze doet”. Joh. 13 : 17. Lukas 12 : 47. Jac. 1 : 22, 4 : 17. Math. 7 : 16. „Aan hunne vruchten zult gij ze kennen”.

Men zoude ten slotte nog de vraag kunnen stellen, in hoever de godsdienst een doen, alzoo zaak van den wil, van het begeervermogen is. Doch dit weten wij reeds, dat de godsdienst, oppervlakkig en in zijn geheel, zich in werken doet kennen. Dit laatste kan dan ook tweeledig beschouwd worden; of godsdienstige handelingen, door welke de godsdienstige stemming zich uit, de betrekking des menschen tot God, en wel symbolische (offers enz.) of zedelijke daden. Beiden worden in de H. S. den mensch geboden. (wetten des O. V.). Doch het O. T. leert reeds dat gehoorzaamheid beter is dan slachtoffer (I Sam. 15 : 22). Tal van gedachten zijn er opgegaan en uitgesproken over ons onderwerp met de vraag er bij, aan ons; geachte Broeders en Zusters en Vrienden der waarheid, hoe staat onze rede en verstand, in betrekking tot het rijke Evangelie, dat de Heere onze God deed zien en nog tot op heden doet zien, aan allen die een redelijk verstand willen gebruiken, tot dat Evangelie hetwelk ons door den profeet Joseph Smith Jr. als een instrument in de hand Gods werd aangezegd, om het de geheele wereld bekend te maken, wat God de Heere aan Zijn arm volk deed zien! Daarvoor Gode de dank, eeuwig lof en eere toegebracht, door met den Psalmist David den knecht te zingen: 'k zal met mijn gansche hart Uw eer, vermelden Heer, U dank bewijzen, enz. Waarlijk, wij moeten bekennen, door er getuigenis van te geven, hoe meer wij aan het ontleden gaan, zooals wij hierboven de vraag stelde, dat er een wijsheid gegeven is door God, en dat wel in deze de laatste dagen. Och, dat er meer naar licht der waarheid gevraagd werd, en wel ootmoedig op onze knieën, er zou verlossing komen van alles wat dweeplik en lusteloos is.

Verder zullen we ons niet uitweiden over dit vraagstuk, hoewel met zwakke beelden toegelicht; geve God, dat wij er

meer en meer vaster door worden in het geloof, en datgene wat wij er uit noodig hebben, en het moge zijn tot Eere van den Naam des Heeren en tot opbouwung van ons eeuwig welzijn, is de bede van uw broeder in Christus,

J. MOLENDIJK.

Bezwaar tegen het geloof in Joseph Smith.

Een schrijver maakt, in de uitlegging van de eerste beginselen van het Evangelie — geloof, bekeering, doop en de oplegging der handen voor het ontvangen van den Heiligen Geest — als geleerd wordt door de Heiligen der laatste Dagen, dit bezwaar tegen het eerste: „De voorwaarden schijnen redelijk en schriftuurlijk, totdat de lezer ontdekt, dat de godsdienst een geloof in de profetische autoriteit van Joseph Smith inhoud”.

Daar is geen leering van de Heiligen der laatste Dagen, welke verklaart, dat een geloof in Joseph Smith noodig is tot zaligheid. Zij gelooven sterk in de Schriften, welke zeggen, sprekende over Christus: „Daar is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welchen wij moeten zalig worden”. (Hand. 4 : 12). De groote moeilijkheid, welke zij in de wereld ontmoeten, is, het volk te doen gelooven in den Zaligmaker en in Zijne leeringen. Zelfs onder diegenen die voorgeven in Hem te gelooven, zijn er velen die alleen in een gedeelte van Zijn leeringen gelooven — zij nemen het eene gebod aan en verwerpen het andere. Diegenen die in Christus gelooven, gelooven insgelijks dat Petrus, Johannes en anderen Zijne discipelen waren, niet omrede zij gevoelden, dat het noodig was tot zaligheid dit te doen, maar omdat deze mannen dezelfde leeringen leerden als Hij deed. Hetzelfde bewijs, dat oorzaak was, dat het volk geloof oefende in den Zaligmaker, leidde hen, om in Zijne discipelen te gelooven.

Wanneer een persoon ten volste overtuigd is van de waarheid der leeringen van Christus, kan hij gemakkelijk overtuigd worden, dat Joseph Smith een ware leeraar was van hetzelfde Evangelie, want een kennis van de beginselen door laatstgenoemde geleerd, zal bewijzen, dat zij precies dezelfde zijn als die van den Zaligmaker. Dit de zaak zijnde, zoo kunnen ware geloovigen in Christus niet ontkennen, dat Joseph Zijn discipel was — een volgeling van Hem en Zijne leeringen.

De Heiligen der laatste Dagen worden in een verkeerd daglicht gesteld als er van hen gezegd wordt, dat zij gelooven, dat zaligheid verkregen kan worden door in Joseph Smith te gelooven.

Zij gelooven in hem, omdat hij waarheden voortbracht tot de wereld. Zij gelooven ook in Mozes en vele andere Profeten die waarheden leerden tot het menschdom; maar voor zaligheid stellen zij hun geheele vertrouwen in God en Zijn Zoon Jezus Christus. Het zijn de geboden van den Heere, welke zij trachten te onderhouden, onverschillig door wien zij geopenbaard mogen worden -- door den Profeet Joseph Smith, of door St. Petrus of St. Paulus.

Mill. Star.

Hoe de discipelen van Christus gekend kunnen worden.

De Zaligmaker heeft vele teekenen aangewezen waarbij Zijne discipelen gekend kunnen worden. Hier is er één van: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt. *Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijne discipelen zijt*, zoo gij liefde hebt onder elkander.” (Joh. 13 : 34, 35.)

„Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden,” zeide de Zaligmaker. Dat is het karakter Zijner liefde, want Hij zette Zijn leven voor Zijne vrienden. Dit is het soort van liefde, die, zooals Hij zegt, door Zijne discipelen, den één voor den ander, gekoesterd moet worden, opdat allen zullen bekennen, dat zij Zijne discipelen zijn.

Zij, die voorgeven volgelingen van Christus te zijn en hunne mede-christenen niet liefhebben, bedriegen zich zelven. Volgens de woorden des Zaligmakers zijn zij Zijne discipelen niet. Hun belijdenis van geloof in God en liefde voor Hem zijn van geen nut. Zij zijn erger dan heidenen, omdat zij bedrog onder den mantel van heiligheid beoefenen.

Wanneer het volk in het bezit is van den Heiligen Geest, dan zijn zij vervuld met een gevoel van liefde, niet alleen tot den Heere, maar tot al hunne mede-menschen; niet alleen tot hunne vrienden maar ook tot hunne vijanden.

Toen Christus zeide: „Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij mijne discipelen zijt,” meende Hij ongetwijfeld, dat de discipelen voor zichzelf het feit moesten weten door hetzelfde teeken, dat aan anderen getoond zou worden, door hunne liefde voor elkander. Eén der meest overtuigende bewijzen, dat een persoon in waarheid den Heiligen Geest ontvangen heeft, volgens de belofte door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het Evangelie, is dit gevoel van liefde; dat van zijne geheele ziel bezit neemt. Het is een gevoel, dat van geen andere bron kan voortkomen, dan van de fontein der liefde — van God, die vol van liefde is.

Mill. Star.

Aphorismen.

Een misstap met den voet is beter dan met de tong.

Ziet toe, dat niemand kwaad met kwaad vergelde.

I THESS. 1 : 15a. *

Wie het land bearbeidt, vermeerdert zijn oogst.

Maak gelukkig die nabij zijn en allen die ver af zijn, zullen komen.

Wie het goede zoekt, dien wedervaart wat goeds, maar wie naar ongeluk tracht, dien zal het overkomen.

SPREUKEN.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Ouders en Kinderen

Het onderwerp over de kosten van het grootbrengen eens jongens, wordt door den uitgever van *The Church and Farm*, een nieuwsblad, dat in Salt Lake City wordt gedrukt, behandeld.

Hij zegt: „Om kinderen groot te brengen en hen in de gelegenheid te stellen de voorrechten en privilegiën eener goede opvoeding te genieten, heeft eene groote som geld noodig; doch wanneer de kinderen goed oppassen, na zulk eene goede opvoeding genoten te hebben, eene zegen voor zichzelf, hunne ouders en voor de wereld in het algemeen, dan is het geld op eene goede wijze gespandeerd en wij gevoelen ons zelve ten volste wederbetaald.”

Een zeker mijnheer van een der zuidelijke staten van Amerika, beweerde, volgens hem, in eene redevoering, „dat de kosten eens jongens die goed oppast en de voorrechten van het stadsleven geniet, op een leeftijd van vijftien jaren, interest op interest berekend, van de som uitgezet, niet minder dan vijf duizend dollars bedragen.

Op eenen leeftijd van een-en-twintig jaren indien hij naar school gaat, zal hij tweemaal zooveel kosten. Een slechte jongen kost ongeveer tien duizend dollars, met een-en-twintig jaren als hij niet naar school gaat en zoo ja, dan kost hij eens zooveel.”

De schrijver doet nu de vraag: „Wanneer ouders nu tien of twintig duizend dollars aan een hunner jongens gespandeerd hebben, wat kunnen zij dan van dien jongen verwachten?

Wat is billijk? Wat is redelijk? Is het redelijk voor die jongen zich dood te werken, te rennen, te springen, te spelen of op zoodanige manier te handelen, dat het hem een ongeluk zou veroorzaken? Is het redelijk voor die jongen zijnen vader te verachten of zijne moeder te verzuimen? Is het redelijk voor hem zichzelf met tabak te bezoedelen, of zichzelf met zonden te besmetten?

Sommige onzer hebben al hunne bezittingen aan hunne zonen en dochteren ten koste gelegd en indien wij hen nu verliezen, zoo zullen wij met recht arm zijn, terwijl wij hondervoud vergolden worden als zij goed oppassen.”

Het bovnestaand onderwerp is ontegenzegglijk eene zeer goede aanbeveling. Hieraan hechten wij onze goedkeuring en zeggen tot alle zonen en dochteren, dat de dingen daarin aangehaald, aller aannemenswaardig zijn. Doch wij als ouders, in het algemeen

sprekende en wel van zulke ouders die hunne kinderen de voorrechten, in het bovenstaand onderwerp aangehaald, niet verschaffen, of niet in die mate, welke zij het zouden kunnen doen, moeten niet vergeten, dat de kinderen, van de andere zijde weer, ook wat van ons te verwachten hebben.

Dit is, als het ware, eene onvoorwaardelijke zaak. Door de ouders zijn de kinderen tot deze wereld gebracht; als nu de vraag gedaan wordt, zijn de kinderen schuldig, omdat zij in deze wereld te voorschijn gekomen zijn? Dan moet een ieder met eerlijkheid erkennen, van niet. Daar de ouders de schuld zijn van het bestaan der kinderen, zoo zijn zij (de ouders) ten hoogste verplicht, om hun eene goede en fatsoenlijke opvoeding te verschaffen en ook, in zooverre als het eenigszins mogelijk is, hen bekend maken met de ingewikkelde toestanden en moeilijkheden des levens, opdat, wanneer zij de wereld tegemoet moeten gaan, zij gewapend zullen zijn, om de grootste vijander van het leven te kunnen wederstaan zonder zooveel ellende, tegenspoed, onheil en teleurstelling te moeten ervaren.

Elke vader en elke moeder, ja, elke moeder mag men wel zeggen, zou moeten kunnen beseffen, welke eene groote verantwoording het is, om de leiding van een aantal teedere; onschuldige kinderen op zich te nemen; kinderen, welke zoo geneigt zijn slechte voorbeelden na te bootsen, verkeerde ideeën in hunnen geest te doen inprenten of, in een woord, zoo genegen zijn, om, wanneer zij eene verantwoordelijke ouderdom bereikt hebben, den booze in alles na te doen. Wanneer wij de verantwoordelijkheid ernstig en nauwkeurig nagaan, dan moeten wij zeggen: Het grootbrengen en opvoeden van kinderen, zooals het onder de maatschappij behoort, is eene verantwoording van geen gering belang.

Wellicht zou het niet verkeerd wezen, om naar de vruchten van eenen slecht oppassenden tuinman te zien. Als hij het nog jonge en teedere geboomte, bosch en bloemen niet naziet, maar alles met dichte oogen en trage handen bewerkt en veredelt, let dan wel op de gevolgen. De takken van de boomen groeien en breiden zich op eene wilde en woeste manier uit; de bosschen en bloemen groeien scheef, dwars en verward op en het schijnt, alsof er een warrelwind onder hen geweest was.

Wanneer nu, deze toestand zich in een tuin bevindt, dan getuigt het tegen den tuinman en daar een boom, of wat dan ook, niet kan verandert worden wanneer het volwassen is, zoo is alles, dat onopgepast groot gebracht wordt, nog erger dan verloren.

Nu, kinderen zijn boomen gelijk; als zij de behoorlijke verzorging niet ontvangen, slaan zij de wegen des verderfs in, het doel hunner schepping is grootendeels verloren en het ware bijna beter, dat zij nooit geboren waren geworden. Overal, onder welk gezelschap zij ook komen, spreken hun handel en wandel, hun uitzicht en de geest waarmede zij bezielde zijn, van de opvoeding die zij gehad hebben. Het is geen moeilijke taak om te kunnen

zeggen of hij een goede tuinman geweest is of niet, wanneer wij degenen ontmoeten, die onder zijne leiding tot wasdom gekomen zijn.

Als men den boom een klein beetje helpen wil als hij nog jong en teeder is, dan wast hij juist zoodanig op als de tuinman zelf het hebben wil.

Het karakter en de persoonlijkheid van een kind wordt gevormd als het nog jeugdig is, en als het de noodige ondersteuning ontvangt door woorden van aanmoediging van vader; woorden van liefde, troost en verzekering van moeder, en woorden van goede en onafgebroken vermaning van beiden, vader en moeder, dan — of wij veel geld hebben of niet om aan onze kinderen te besteden — zullen wij de allerbeste gevolgen daaruit zien voortkomen.

Wij meenen, dat er nog veel ruimte bij allen is, welke door voorzichtigheid en ijver in het opvoeden onzer kinderen aangevuld kan worden.

Vergeet het niet, het is uw plicht, het is uwe plaats, gij zijt verantwoordelijk.

De Urim en Thummim

In het verslag dat de Profeet Joseph Smith geeft over het voortkomen van het Boek van Mormon zegt hij, dat een engel hem naar eene zekere heuvel verwees, waarin eene steenen kist begraven was. In deze kist vond hij de platen, welke de geschriften bevatten, waarvan het Boek van Mormon vertaald is. Met deze platen waren andere dingen begraven en daaronder bevond zich iets, dat hij als twee steenen in zilveren bogen gezet, beschrijft en aan een borstplaat was bevestigd. Deze instrumenten noemde hij de Urim en Thummim. Zij zijn in het Boek van Mormon op dezelfde wijze beschreven en worden vertalers genoemd. De Profeet gebruikte deze vertalers bij het vertalen van het oude verslag op de gouden platen gegraveerd. Door de macht des Heeren was hij bekwaam op deze steenen te zien en de Engelsche vertaling te lezen van de oude geschriften, daar hetzelfde zin voor zin er op verscheen.

Vele ongelovigen, welke het verslag dezer merkwaardige manier van vertalen lazen, weigerden niet alleen het te gelooven, maar weerspraken het idee, om zulke instrumenten voor zoo een doel te gebruiken. Het zou zeker dwaas zijn van een ongespireerd man om twee gewone steenen van de aarde te nemen en met hunne hulp te trachten een verslag, in een onbekende taal geschreven, te vertalen. Maar de steenen der Urim en Thummim waren door den Heere voor zekere heilige doeleinden toebereid en het was door een gave van Hem, dat het verslag in het Boek van Mormon vervat werd vertaald.

Zij, die de middelen door den modernen Profeet gebruikt in dit werk bespotten, toonen hunne onkunde met den Bijbel en met de

manieren, welke de Heere gebruikte in oude tijden om wetenschap aan Zijne verkoren dienstknechten te openbaren

Het 30ste vers van het 28ste hoofdstuk van Exodus vermeldt het bestaan dezer heilige instrumenten in de dagen van Mozes: „Gij zult ook in den borstlap des gericht's de Urim en Thummim zetten, dat zij op het hart van Aäron zijn, als Hij voor het aangezicht des Heeren ingaan zal; alzoo zal Aäron dat gericht der kinderen Israëls geduriglijk op zijn hart dragen, voor het aangezicht des Heeren.” Zij worden wederom genoemd als zijnde verbonden aan een borstplaat in het 8ste vers van hoofdstuk 8 van Leviticus.

Dat deze instrumenten vroeger gebruikt werden voor het doel om inlichting van goddelijke bron te verkrijgen is bewezen door Numeri 27 : 21, en door de volgende tekst van I Samuel, hoofdstuk 28, vers 6: „En Saul vraagde den Heere; maar de Heere antwoordde hem niet, noch door droomen, noch door de Urim, noch door de profeten.” Op later datum, in het 63ste vers van het 2de hoofdstuk van Ezra; en in het 65ste vers van het 7de hoofdstuk van Nehemia worden de Urim en Thummim op zulk eene wijze genoemd, als om aan te toonen, dat zij door de priesters gebruikt werden om door den Heere onderricht te worden.

De „Helps to the Study of the Bible,” vervat in de Oxford Teachers' Bible, onder den titel „A Glossary of Antiquities, Customs, etc.” geven eenige verklaringen omtrent het gebruik der Urim en Thummim. De beteekenis wordt gegeven als „Lichten en volmaaktheden”, en zij worden beschreven als „gewijde zinnebeelden (die de hoogepriester op zijne borstplaat „op het hart” droeg), door welke de godsspraken openbaar werden, die het volk in tijdelijke aangelegenheden voorlichtten. Wat zij waren is onbekend; in het boek Exodus worden zij zonder nadere verklaring vermeld, alsof zij den Israëlieten van die dagen bekend waren.

Sommige geleerden vooronderstellen, dat het de twaalf steenen van de borstplaat waren; anderen houden het voor twee steenen, die daarenboven binnen in de borstlap waren verborgen. Josefus voegt hierbij de twee Sardonixsteenen, die de priester op den schouder droeg, en welke, volgens hem, licht uitstraalden, wanneer het antwoord gunstig was; de juiste wijze, waarop de godsspraken werden kenbaar gemaakt, is echter niet na te speuren.*

De beschrijving van de Urim en Thummim en hun doel door den Profet Joseph Smith gegeven, verschilt in het minste niet van hetgeen er in den Bijbel van gezegd wordt of van hetgeen de wereld ervan weet. Dat eenvoudige feit, in overweging met anderen, dient om te bewijzen, dat hij geïnspireerd was, en dat hij werkelijk in het bezit dezer instrumenten was, of anders zou zijne poging om dezelve en het gebruik ervan te beschrijven ijdel geweest zijn; want het is niet aan te nemen, dat hij de beschrijving ervan uit den Bijbel of uit andere boeken, in zijn tijd uitge-

* Zie ook Bijbelsch Handboek en Concordantie blz. 256,

geven, verkregen heeft. Als hij de moeite genomen heeft om het noodige onderzoek in te stellen om er eene beschrijving van te geven, welke in overeenstemming is met dat, wat er van bekend is, dan zou dit ééne feit natuurlijk van zichzelf niet voldoende zijn om te bewijzen, dat hij goddelijk ondersteund werd. Maar zijne uitgebreide geschriften en vertalingen bevatten zoovele honderden verklaringen, welke met bekende waarheden overeenstemmen, dat het meer dan zijn kort leven zou nemen, om dezelve te vergelijken en te bevestigen. Buiten dit, stemmen vele van de verklaringen in zijne geschriften volkomen overeen met ontdekte feiten na den tijd, dat hij dezelve beschreef en hij had geen gelegenheid, om dezelve te vergelijken en in overeenstemming te brengen, alvorens hij hen aan de wereld bekend maakte; hieruit volgt, dat de eenige weg om rekenschap te geven van de nauwkeurigheid zijner geschriften is, toe te stemmen dat hij goddelijk geïnspireerd werd.

E. F. PARRY.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(Vervolg van blz. 351).

De goede geesten, in den hoogsten zin van het woord, zijn zij, die in dit leven het Heilige Priesterschap en de volheid van het Evangelie hadden ontvangen.

Deze klasse van geesten bedienen tot de erfgenamen der zaligheid, beide in deze wereld en in de wereld der geesten. Zij kunnen aan de menschen verschijnen als dit toegestaan wordt, maar daar zij geen vleeschelijk lichaam hebben, kunnen zij hunne heerlijkheid niet verbergen. Vandaar dat een onbelichaamde geest, als het een heilig persoon is, met een kring van blinkende heerlijkheid is omgeven, welke de glans van de zon overtreft.

Terwijl geesten, niet waardig om verheerlijkt te zijn, zonder dezen schitterenden kring zullen verschijnen en alhoewel zij zich vaak als engelen des lichts willen voordoen. zoo is er steeds meer of minder duisternis om hen heen.

Vele geesten van afgestorvenen, die niet gelukkig zijn, zwerfen in eenzame ellendigheid om de aarde en in de lucht, en voornamelijk rond hunne vroegere woonplaatsen, die hun dierbaar geworden zijn door de herinnering aan vroegere voorvallen. De slechtste van deze zijn de soort waarvan in de Schriften gesproken wordt, als „booze geesten”, „onreine geesten”, geesten die personen in het vleesch kwellen en verschillende kwalen in het menschelijk lichaam voortbrengen. Zij willen somtijds mensche lijke lichamen ingaan, en willen die waanzinnig maken, toevallen doen krijgen, in het water werpen of in het vuur enz. Zij willen hun plagen met droomen, nachtmerries, zenuwen, enz.

Zij wenschen hen ook te misvormen naar het lichaam en in trekken, door stuipen, krampen, verdraaiingen enz. en dwingen hen somtijds godslasteringen, vreeselijke vloeken en zelfs woorden

uit andere talen te uiten. Als dit toegestaan wordt dan veroorzaken zij vaak den dood. Sommigen van deze geesten zijn overspelig en stellen voor den geest alle soorten van wellust, alle soorten van booze gedachten en aanvechtingen.

Als een persoon een ander die door een boozen geest bezeten wordt in het oog ziet, dan zal hij een schok, een zenuwachtig gevoel waarnemen, dat, als het ware, zijn haar overeind doet staan, in het kort, een schok overeenkomstig die welke een zenuwachtig mensch ondervindt bij het zien eener slang.

Sommige dezer vuile geesten veroorzaken, als zij een persoon bezitten, een onaangename reuk rond den persoon aldus bezeten, welke duidelijk is waar te nemen door de zintuigen van hen die hem omgeven, zels niettegenstaande de persoon aldus gekweld, elk oogenblik gewasschen en van andere kleederen voorzien wordt.

Er zijn inderdaad, zeer vreeselijke gevallen van den geest van wellust, van ontuchtige en verfoeilijke woorden en daden, geïnspireerd en gesproken door personen door zoodanige geesten bezeten, zels niettegenstaande de personen deugdzaam en zedig waren zoolang zij hun eigen wil hadden.

Sommige dezer geesten veroorzaken doofheid, andere stomheid enz.

Wij kunnen geen middel voor deze vermenigvuldigde boosheden voorstellen, waaraan de arme menschelijke natuur is onderworpen, uitgenomen een goed leven, terwijl wij in het bezit zijn onzer vermogens, gebeden, vastingen, van heilige mannen en van de bediening van hen aan wien de macht gegeven is booze geesten te bestraffen en duivelen uit te werpen, in den naam van Jezus Christus.

Onder de verschillende soorten van geesten in de wereld, zijn er vele godsdienstige geesten welke niet uit God zijn, maar hen verleiden die niet in het bezit zijn van de sleutelen van het Apostelschap en Priesterschap, of, met andere woorden, van de wetenschap der godgeleerdheid om hen te leiden. Sommige dezer geesten zijn geopenbaard in de veld-vergaderingen van zekere secten en in bijna al de opgewondenheid en verwarring in godsdienstige vergaderingen valschelijk „herlevingen” genoemd. Al de vreemde verrukkingen, bezwijmingen, het schreeuwen, vreugdekreten, sprongen en een duizend andere bespottelijke, onwelvoegelijke vertooningen, die niet stichten, noch onderrichten, zijn de vruchten van deze bedriegelijke geesten.

Wij moeten echter de voorwerpen of voorstanders van deze misleidingen eer met medelijden beschouwen dan uitlachen of verachten. Velen hunner zijn braaf, maar zij hebben geen Apostelen, noch andere beampten, noch gaven om het kwade te ontdekken of hun te weerhouden van te worden geleid door iederen misleidenden geest.

Er wordt geleerd ware visioenen of inspiraties welke *zonden* stichten en onderrichten te verloochenen. Als Petrus, Paulus of een engel uit den hemel onder hen zou komen, dan zouden zij

hen als bedriegers verklaren, met de bewering, dat Apostelen en engelen niet langer noodig zijn.

Daar is nog een ander soort van onheilige geesten in de wereld aan het werk, geesten die van deze alle verschillen, meer ontwikkeld en als het mogelijk is, gevaarlijker. Deze zijn de geesten van voorzegging, visioenen, voorspelling, gemeenzame geesten, „dierlijk magnetisme,” „mesmerisme” enz., welke vele en groote waarheden openbaren met de grootste dwalingen vermengd en daardoor veel kennis vertoonen, maar zij hebben niet de sleutelen van de wetenschap der godgeleerdheid, het heilig Priesterschap.

Deze geesten verloochenen in het algemeen de Godheid van Christus en de groote waarheden der verzoening en van de opstanding des lichaams. Tot deze behooren de kwakers van de Vereenigde Staten en hunne openbaringen. Van dezen oorsprong zijn de openbaringen van Emanuel Swedenborg, welke eveneens de opstanding verloochenen. Van dezen oorsprong zijn de openbaringen van Andrew Jackson Davis, van Pougkerkeepsie, New-York, welke de opstanding en de verzoening verloochenen. Van dezen oorsprong zijn al de openbaringen welke de verordeningen van het Evangelie en de sleutelen en gaven van het heilige Apostelschap verloochenen.

Ten laatste, deze zijn het, die langs een anderen weg, dan door de deur inklimmen in de schaapskooi, en die profeteeren of werken in hun eigen naam en niet in den naam van Christus.

Niemand kan een wonder doen in den naam en door de autoriteit van Jezus Christus, tenzij hij een goed mensch is en door Hem bemachtigd.

(Wordt vervolgd.)

Het eergevoel van een Indiaan.

De Amerikaansche Indiaan bezit een zeer hoog eergevoel aangaande sommige dingen tot het houden zijner beloften. Het kan inderdaad van hem gezegd worden, dat zijn woord zoo goed is als zijne borgstelling. Het volgende voorval zal deze bewering staven.

John Watka en Jonas Deer, twee Indianen van de Creekstam, in het Indiaansch grondgebied, (U. S. A.), waren mededingers voor hetzelfde meisje. Op een danspartij waar het meisje tegenwoordig was, vochten de twee jonge mannen, om te besluiten wie haar zou winnen. Watka doodde zijn medeminnaar en huwde daarna de Indiaansche maagd. De moordenaar werd in verhoor genomen voor zijn misdaad en gevonnisd om dood geschoten te worden.

Den tijd voor de terdoodbrenging was op vele maanden na het verhoor vastgesteld en in den tusschentijd werd Watka de vrijheid gegeven zonder borgstelling, nadat hij zijn woord gegeven had, dat hij zichzelf zoude opgeven op den dag dat het vonnis ten uitvoer gebracht zou worden. Verleden zomer ging de veroordeelde man naar Kansas City, Missouri, met een gezelschap

zijner mederoodhuiden en speelde een balspel in een der parken. Hij had voldoende gelegenheid te ontvluchten, daar hij rondging zonder wachters. Eenigen tijd voor den dag die gesteld was voor de terdoodbrenging, welke de eerste dag was dézer maand, maakte de noodlottige man voorbereidselen voor het toekomstige welzijn zijner vrouw en toen de vastgestelde dag aanbrak, nam hij afscheid van haar en ging alleen tot de plaats van executie en gaf zich over.

Mill. Star.

Zoo menigeen verbittert vaak,
Uit leedvermaak,
Zijns naasten leven,
Hoe echter zou hij beven,
Van smart vergaan,
Wist hij de waarde van een traan!

E. GERDES.

Notitie.

Aangezien het volgend nummer der „Ster” het laatste zal zijn van dezen jaargang, zoo nemen wij bij deze de vrijheid, onze geachte lezers vriendelijk te verzoeken de achterstallige gelden voor het einde van dit jaar te voldoen, opdat wij onze administratie in orde kunnen maken en de nieuwe jaargang met frisschen moed en kracht kan aangevangen worden.

Gelieve verder kennis te geven als „de Ster” niet meer verlangd wordt.

Aangezien de finantiële toestand heden niet al te rooskleurig is, zoo verzoeken wij u, de zon des jaars niet over uwe schulden voor „de Ster” onder te laten gaan.

DE REDACTIE.

I N H O U D:

Redevoering door President Joseph F. Smith	Blz. 353	Aphorismen	Blz. 360
Hoe staan rede en verstand in betrekking tot Godsdienst	„ 357	Ouders en Kinderen	„ 361
Bezwaar tegen het geloof in Joseph Smith	„ 359	De Urin en Thummim	„ 363
Hoe de discipelen van Christus gekend kunnen worden	„ 360	Sleutel voor Godgeleerdheid	„ 365
		Het eergevoel van een Indiaan	„ 367
		Notitie	„ 368

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.